

Chương 44: Nấu Nướng

(Số từ: 3572)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

21:07 PM 23/02/2025

Thật là quá đáng khi mong đợi những thay đổi đáng kể chỉ sau một ngày.

Tuy nhiên.

Chỉ số hiện tại: [Sức Mạnh 4 (F+)] [Nhanh Nhẹn 4 (F+)] [Khéo Léo 5.2 (D-)] [Ma Thuật 10 (C)] [Thể Lực 6.5 (D)]

Sức mạnh của tôi tăng 0,5, Nhanh nhẹn tăng 0,3 và Thể lực tăng 0,6. Tôi không biết chính xác tại sao nhưng tôi cũng xác nhận rằng Ma thuật cũng tăng 0,1.

Tất nhiên, như tôi đã giải thích trước đó, cấp độ càng thấp thì càng có thể thấy sự phát triển nhanh hơn. Rõ ràng, điều này cũng có thể là tác động của việc trải qua chương trình giảng dạy của Temple ngoài một ngày đào tạo đó, nhưng có thể thấy rõ rằng tác động của quá trình đào tạo đó khi chịu ảnh hưởng của Thánh lực là rất lớn.

Tuy nhiên, Adriana dường như cho rằng đây không phải là phương pháp tốt, nên phải có lý do nào đó khiến nó không hiệu quả.

Ngoài ra, sự mệt mỏi mà tình trạng này gây ra thực sự cũng lớn như tác dụng của nó, vì tôi cảm thấy như cơ thể và tâm trí hoạt động riêng biệt.

Thú thật thì, tôi không chắc mình có tiếp tục theo đuổi kiếm thuật trong tương lai hay không, nhưng hiện tại tôi chỉ có thể học những thứ liên quan đến cơ thể.

Tôi đã giải quyết lý thuyết kiếm thuật và luyện tập thực hành với một tư duy khác so với tuần trước. Không có sự cải thiện lớn nào.

Ellen là học viên danh dự và tôi thì ở phía kém hơn dù tôi cũng là thành viên của Lớp Royal. Tôi không quan tâm đến ngoại hình của những người trong lớp nói chung.

Nếu tôi quan tâm đến điều đó, tôi đã không làm điều này.

Trước hết, có rất nhiều tài năng được tìm thấy trong Lớp Royal! Tôi không phải là người kỳ lạ ở đây! Điều này không liên quan gì đến việc cố gắng! Đó là điều tôi muốn cầu xin, nhưng tôi không thể làm vậy, vì họ không còn nhìn tôi nữa.

Tất nhiên, cũng có một số tên có vẻ buồn chuyện về tôi vì dù Ellen và tôi đều học ở Lớp Royal, nhưng chúng tôi hoàn toàn khác nhau.

Tuy nhiên, có quá nhiều thứ tôi phải lo lắng đến mức không thể tử tế trao cho họ Giáo dục đích thực. Nói thật thì, tôi thậm chí còn không biết tên những người đó.

Tôi phải mạnh mẽ. Luôn có những người muốn gây sự với tôi, và những người muốn trả thù sự sỉ nhục mà họ phải chịu sau khi họ nhận ra rằng tôi chỉ là một kẻ yếu đuối hoặc sau khi kỹ năng của họ được cải thiện.

Cuộc đấu trong hai tuần chỉ là một sự cố. Tôi phải tiếp tục luyện tập thể lực.

Từ kiếm thuật đến võ thuật. Ngay từ đầu tôi đã không thể học ma thuật một cách đàng hoàng ở đây, Siêu năng của tôi vẫn chưa thức tỉnh, và tôi cũng chưa có năng khiếu về Thánh lực, vì vậy tôi phải bắt đầu từ một nền tảng hoàn toàn trống rỗng.

Điều duy nhất tôi có thể tin tưởng vào lúc này là cơ thể tôi sẽ phát triển khi tôi luyện tập.

Tôi không thể trở thành một gã nóng tính được. Tôi phải có sức mạnh thực sự và cuối cùng tôi phải thoát khỏi tay Bertus và Charlotte.

Tôi không có thời gian để lãng phí.

“.....Không lạ như lần trước đâu.”

Bất chấp lần trước diễn ra thế nào, Ellen lại thử thách món cheonggukjang một lần nữa và ăn nó một cách bình tĩnh đến bất ngờ.

Vì đây là lần thứ hai cô ăn nên cô đã quen rồi đúng không?

“...Điều đó không có nghĩa là nó ngon.”

Như thể muốn tránh mọi hiểu lầm, Ellen nói thêm điều đó.

Nhưng nếu cô không thích ăn món này, tại sao cô lại theo tôi đến đây? Có phải vì tôi khao không?

Có phải tôi đã sắp đặt cho cô thích ăn trực không?

Tuy nhiên, cô vẫn ăn nhiều hơn lần trước và thậm chí còn ợ hơi.

Dù sao thì cô cũng là huyền thoại mà.

“Nè, không phải cậu còn là kẻ ăn xin hơn cả tôi khi lúc nào cũng ăn đồ ăn tôi mua sao?”

Khi tôi đâm cô như vậy sau khi chúng tôi rời khỏi cửa hàng, Ellen chỉ nhìn tôi. Thay vì nhìn chăm chăm vào tôi, tôi cảm thấy cô đang chìm vào suy nghĩ nhiều hơn.

“Vậy lần sau tôi sẽ trả.”

Gì đây?

Cô chỉ trả lời nhẹ nhàng bằng lời hứa sẽ lại đi ăn cùng nhau vào lần tới.

Có phải cô nghĩ rằng tôi thực sự là một chàng trai tốt không?

Tất nhiên, lần này Ellen đã rời đi mà không nói lời tạm biệt.

Đúng là cô nàng vô ơn.

Vì tôi chưa có kỹ năng cụ thể nào nên không có nhiều điều để học ở lớp.

Tôi đã bỏ lớp học ma thuật với sự cho phép của thầy Epinhauser, và thay vào đó là lớp cưỡi ngựa. Tôi nghĩ rằng một ngày nào đó tôi có thể sẽ phải cưỡi ngựa.

Tôi sợ quá, tôi gần như tè ra quần. Tôi phải cưới một con thú hoang nào đó và phó thác mạng sống của mình cho nó sao? Họ có điên không? Tôi nên tạo bối cảnh là có xe mana hay thứ gì đó tương tự.

Tôi cũng nhận ra một lần nữa rằng kỹ năng cưới ngựa của Dyrus, người đã cho tôi cưới cùng khi chúng tôi trốn thoát khỏi Ma Vương Thành, là hàng đầu.

Tôi đã cạn kiệt toàn bộ sức lực tinh thần trong buổi tập sáng, nhưng tôi không thể nghỉ ngơi. Sau giờ học, tôi ôn lại những gì đã học hôm nay cho đến tối tại phòng tập, cũng như một số bài tập thể chất.

Khi tôi hoàn toàn kiệt sức và không thể di chuyển được nữa, tôi cảm thấy nhớ Thánh lực của Adriana.

Tôi tự hỏi liệu cô có đến vào buổi tối không, nhưng cô không đến. Nhưng thành thật mà nói, lương tâm tôi không cho phép, khiến cô giúp tôi nhiều hơn những gì cô đã làm.

Tuy nhiên, tôi không quên những gì Adriana đã nói, tôi đã ăn tối rất no, và sau một thời gian ngắn nghỉ tiêu hóa, tôi đi chạy bộ, sau đó tập luyện sức mạnh.

Tôi nghĩ mình đã làm quá sức, và ban đầu điều này đủ để làm tổn thương cơ thể tôi. Tuy nhiên, nghĩ rằng Adriana bằng cách

nào đó có thể xử lý được chuyện này, tôi tiếp tục thúc ép bản thân mình hơn nữa.

“Hòa...Hòa...”

Mồ hôi trên tay khiến thanh kiếm luyện tập trượt khỏi tay tôi.

Tôi có thực sự phải làm như thế này không? Tôi không phải là người thích tập thể dục. Tôi không thực sự có ý chí để làm điều gì đó như thế, và tôi chỉ tiếp tục viết truyện ở góc phòng. Tôi không thích cũng không có năng khiếu để bỏ công sức vào những việc như vậy.

Tôi đã nghĩ như thế hàng chục lần khi cảm thấy khó thở và ngón tay run rẩy vì kiệt sức.

Dù sao thì tôi cũng phải thua cuộc đấu đó. Đây là điều tôi nên lo lắng trong tương lai.

Vậy nên tôi chỉ nên nghỉ ngơi thôi.

Ngay cả khi tôi cố gắng hết sức, tôi cũng không thể đánh bại một tên lớn hơn tôi một tuổi chỉ sau hai tuần tập luyện.

Bất cứ khi nào những suy nghĩ tự mãn như vậy xuất hiện trong tâm trí, tôi đều ép mình phải nắm chặt thanh kiếm.

Tôi chắc chắn rằng tôi sẽ thua cuộc đấu đó trong hai tuần. Tuy nhiên, tôi không nên tự mãn chỉ vì tôi biết mình sẽ thua.

Tôi không làm trò này để đánh bại một đàn anh lớn hơn tôi một tuổi.

“Ha!”

Cạch! Cạch! Cạch!

Vì những diễn biến nguệch ngoạc của tôi, cánh cổng sẽ sớm mở ra, khiến nhiều người phải chết. Tôi cũng có thể chết.

Tôi đã làm điều này để sau này tôi không phải chết.

Có thể bây giờ tôi sẽ cố gắng đến chết và chuyện đó vẫn còn ở tương lai xa, nhưng tôi sẽ hối hận về sau nếu không làm gì đó ngay bây giờ.

Tôi cảm thấy hối tiếc đủ về sự phát triển của tiểu thuyết này. Tôi không đáng để tự mãn hay lười biếng.

Lúc này tôi chỉ là một tên khốn nạn đáng ghét.

Thậm chí có thể một số người nhìn tôi như một tên khốn bản thủ, tàn ác.

“Hừ!”

Đùng!

Không có bất kỳ diễn biến nào giống như cảnh con bù nhìn bị đập tan thành từng mảnh bởi cú đánh của tôi.

“Haa!”

Đùng!

Tuy nhiên, tôi đã thêm vô số vết xước vào đó.

Trong một số mô phỏng hẹn hò, sẽ có những chuỗi mà bản thân có thể quyết định nơi muốn dành thời gian rảnh rỗi của mình. Nếu bối cảnh là trường học thì sẽ có những nơi như phòng nhạc, phòng tập thể dục, phòng khoa học, sân thượng, v.v.

Trong trường hợp của những trò chơi như vậy, người ta sẽ tìm thấy một nhân vật cụ thể ở mỗi địa điểm. Những cô gái thích chơi nhạc cụ sẽ ở trong phòng nhạc, những cô gái thích tập thể dục sẽ ở trong phòng tập thể dục và những cô gái thực sự thông minh sẽ ở trong phòng khoa học.

Vì thế.

“...Những thứ đó có thể chấp nhận được.”

“.....”

Tôi cảm thấy như mình biết tất cả những địa điểm mà người ta có thể gặp Ellen Artorius.

Cô đang ngồi một mình trong phòng ăn và nhai xúc xích.

Cô sẽ ở sảnh vào sáng sớm, trước khi bắt đầu luyện tập. Sau đó, cô sẽ đến phòng ăn, rồi đến phòng tập thể dục sau khi tan học.

Và cô sẽ lại có mặt ở phòng ăn vào đêm khuya.

Tôi đến đây để bổ sung chế độ ăn uống trước, vì tôi sẽ cảm thấy rất mệt mỏi sau khi tập luyện với Adriana vào ngày mai, nhưng Ellen đã ở đây rồi. Có lẽ cô đến đây để ăn sau khi tập luyện như thế này mỗi ngày.

Tôi mở tủ đựng đồ ăn nhẹ và thấy nó vẫn chưa được đồ đầy. Gì cơ? Vậy thì cô đang ăn gì?

“Cậu ăn luôn cái đó à?”

Cô có một khay đầy xúc xích, đang nhai ngấu nghiến. Trước thái độ hoài nghi của tôi, Ellen chỉ vào những chiếc xúc xích cô đang ăn.

“Cậu có thể ăn xúc xích như thế này.”

“Ừm, có thể là vì chúng được hun khói. Nhưng tại sao cậu lại chỉ ăn xúc xích lạnh?”

Cô hết đồ ăn vặt nên lục tung kho thực phẩm và tìm thấy những cây xúc xích đó. Chúng đã được nấu chín sẵn, nên có lẽ cô chỉ ăn chúng thôi.

“Cậu không thể chỉ cần bật bếp, cho chúng vào chảo rán và lăn chúng trong đó một lúc trước khi ăn sao? Làm như vậy có khó không?”

Hãy dùng một số đồ nấu nướng đi, trời ơi!

Tôi không hề gán cho cô một thảm họa nhà bếp hay tính cách ngốc nghếch nào cả! Ý là, cô được cho là thông minh cơ mà!

Tại sao người thông minh này lại hành động như một kẻ vô gia cư chứ?

Ellen lắc đầu trước lời nói của tôi.

“Quá khó chịu.”

“Cậu không biết phải không?”

“Tôi chưa thử.”

Cô nói với tôi rằng cô quá lười để tìm hiểu cách sử dụng chúng. Cô có một thuộc tính rất khó chịu. Cảnh này khiến tôi tức giận chỉ bằng cách nhìn vào nó.

“Đưa chúng vào đây.”

“.....”

Ellen lặng lẽ nhìn tôi khi tôi cầm đĩa xúc xích. Cái gì? Cô bảo tôi trả lại cho à? Nếu cô thực sự là một kẻ tham ăn, thì đó là điều cô sẽ làm, hả? Tuy nhiên, cô không bảo tôi đặt đĩa xuống, cô chỉ nhìn tôi.

Dù thế nào đi nữa, tôi cũng lấy thêm một ít xúc xích, cho vào chảo rán và làm nóng đủ để ăn ít nhất. Tại sao cô lại ăn đồ sống có chất lượng cao hơn cả xúc xích thông thường được làm từ những nguyên liệu tốt nhất?

Khi tôi lấy xúc xích ra khỏi bếp, Ellen vẫn nhìn chăm chăm vào tôi. Bây giờ tôi có thể hiểu tại sao cô vẫn ở yên.

“Liệu cậu có nghĩ rằng sau này tôi cũng sẽ nấu đồ ăn cho cậu không?”

Tôi cảm thấy cô biết chắc chắn rằng tôi sẽ chiên xúc xích. Đó là lý do tại sao cô im lặng.

Như tôi đã nói, tôi có thể là người nóng tính, nhưng tôi không hoàn toàn vô cảm.

Cho nên, dù tính tình tôi như vậy, tôi vẫn sẽ chia sẻ bữa ăn này với người lạnh lùng này.

Chúng tôi bắt đầu ăn xúc xích bằng nĩa.

"Tốt thế nào hả? Nước sốt gần như trào ra ngoài, và cậu đang cố ăn sống nó như một con chó trên phố."

Ellen tiếp tục ăn, lờ đi lời cảnh nhảm của tôi. Tôi có nói gì thì cô cũng chẳng quan tâm.

'Dù sao thì mình cũng sẽ ăn, gâu gâu.'

Vậy là hết rồi sao?

Tôi ăn một lúc xúc xích trước khi buông nĩa xuống.

Ellen cũng làm như vậy.

“Mặn quá.”

“Phải.”

Ellen gật đầu trước lời nói của tôi.

Vì chúng tôi chỉ có xúc xích nên nó có vị rất mặn khi không thêm gì vào. Thường thì ăn kèm với cơm hoặc thậm chí là một ổ bánh mì sẽ hợp lý hơn.

Tôi muốn ăn thêm vì tôi chỉ có nước và xúc xích, nhưng tôi quá mệt để làm thêm. Ellen có vẻ không muốn rời đi, tôi cũng vậy.

Vẫn còn mười lăm cây xúc xích nữa.

“Phùu...”

Tôi nghĩ mình sắp chết vì tôi cảm thấy mệt mỏi khắp người. Thật lãng phí nếu vứt chúng đi. Tuy nhiên, nên làm gì đó với những thứ còn thừa, nhưng thấy cô chỉ bắt tôi làm việc, tôi cảm thấy hơi khó chịu.

“Nè. Từ giờ trở đi, cậu phải làm chính xác những gì tôi bảo cậu làm.”

“?”

Tôi đã hoàn thành công việc tình nguyện.

Bây giờ cô muốn ăn thì phải lăn vào bếp.

“Như thế này à?”

“Vâng, cậu làm tốt lắm.”

Nhìn thấy hành tây được thái nhỏ, tôi gật đầu. Tôi không biết cách cầm kiếm và cách cầm dao nấu ăn khác nhau thế nào, nhưng Ellen đã làm đúng như tôi yêu cầu.

Tôi đoán vấn đề không phải là khả năng sử dụng kiếm tốt mà là phải có trình độ khéo léo cao.

“Cậu thật sự không biết nấu ăn sao?”

“Không, đây là lần đầu tiên của tôi.”

Có vẻ như hôm nay là lần đầu tiên cô chạm vào dao nhà bếp. Nhưng nhìn vào trình độ của cô, ngay cả khi là đầu bếp, cô cũng sẽ làm tốt. Tất nhiên, cô quá tài năng trong chiến đấu để thực sự trở thành một đầu bếp.

“Tiếp theo là cà rốt, cũng vậy.”

Kakakakaka

Nhìn những củ cà rốt được thái nhỏ trong chớp mắt, tôi tiến hành chỉ cho cô bước tiếp theo. Cảm giác như tôi đang điều khiển một nhân vật ảo vậy.

Tôi cũng có thể làm như vậy, nhưng hiện tại thì không thể.

Tôi kiệt sức đến mức tôi khá chắc rằng mình sẽ cắt phải ngón tay nếu cầm con dao nhà bếp.

Tôi không có ý định làm bất cứ điều gì quá phức tạp. Có rất nhiều dụng cụ nấu ăn và nguyên liệu khác nhau trong bếp, nhưng lúc đó là ban đêm. Điều đó thật khó chịu.

Họ có cơm, nhưng tôi quá mệt để nấu cơm. Tất nhiên, tôi cũng không muốn làm bánh mì mới từ bột mì.

Vậy nên tôi sẽ xào rau cùng với cơm trong chảo dầu, sau đó thêm nước, cho xúc xích vào và đun sôi như cháo. Hình ảnh của nó không thực sự quan trọng với tôi. Vậy thì sao nếu nó là phiên bản cháo mật ong giả, miễn là nó có thể ăn được. Có lẽ nó có thể được gọi là Risotto?

Đối với tôi và Ellen, điều đó không thực sự quan trọng, vì cô đã hoàn thành thành công lớp học giới thiệu về cheonggukjang của tôi.

Đầu tiên, theo tiêu chuẩn của tôi thì cô có vị giác của một con cún hoang khi ăn xúc xích sống.

Cô có thể ăn bất cứ thứ gì miễn là nó ăn được, hoặc có vẻ như vậy.

Ellen bắt đầu khuấy, thêm rau và gạo, bao gồm cả tỏi băm, đúng như tôi đã gọi. Cô có vẻ là kiểu người sẽ làm những gì họ được yêu cầu làm trong những hoàn cảnh phù hợp.

Cô xứng đáng được gọi là học viên nấu đồ ăn khuya giỏi nhất của tôi.

“Nhớ kỹ, từ nay về sau tự nấu ăn đi. Dù sao cậu cũng đến đây trước tôi mà.”

"Khó chịu."

Cô không muốn làm điều đó, nhưng cô không thể tiếp tục được người khác cho ăn. Nhưng thật thú vị khi cô làm một điều mà cô nghĩ là khó chịu khi có người ra lệnh cho cô làm điều đó. Tất nhiên, có lẽ là vì xúc xích có vị quá mặn.

Tôi cho xúc xích và nước vào đúng thời điểm, và chẳng mấy chốc chúng bắt đầu sôi trong chảo. Tôi cho thêm một ít thảo mộc. Xúc xích đã đủ mặn rồi, nên tôi không nêm gia vị riêng.

Sau khi nấu xong cháo xúc xích, chúng tôi mang nó trở lại phòng ăn.

Ellen dùng muôi múc một ít lên như thể không còn gì đáng quan tâm nữa.

“!”

Sau đó cô mở to mắt.

Tất nhiên, không phải vì nó đặc biệt ngon.

“Cậu nghĩ rằng nó sẽ không nóng sao khi nhét nó ngay từ trong chảo vào miệng như thế ư?”

“!!!!”

Khi tôi đưa cho cô một cốc nước, cô đã uống hết sạch. Rõ ràng là cô thông minh và có vóc dáng đẹp.

Cô có phải là kiểu người sẽ trở nên ngu ngốc vì cơn đói của chính mình không? Cô có trở thành một kẻ ngốc khi đói mặt với thức ăn không?

“Thế nào? Ngon hơn nhiều đúng không? Hả? Ngon chứ?”

Khi tôi nhìn cô vẫn tiếp tục ăn sau khi nó nguội, cô nhìn lại tôi chằm chằm.

“Tôi đã làm được rồi.”

“Gì cơ? Cậu chỉ động tay thôi, thực ra là tôi dạy cậu cách làm mà.”

“Nhưng thực ra chính tôi mới là người làm nó.”

Cái gì cơ? Cô đang cãi nhau với tôi à? Cô muốn gây war à?

Tôi chắc chắn 100% rằng cô sẽ chế ngự được tôi trong trận đấu 1 chọi 1. Tôi có nên tiếp tục không?

Ellen múc một thìa và thổi vào lần này, sau đó cô nói:

“Chúng ta đã cùng nhau làm được.”

Không hiểu sao tôi cảm thấy mình giống như một tên khốn nhỏ mọn nên không nói gì nhiều sau đó.

Không đâu, tôi không chỉ là một tên khốn nạn tầm thường, thực ra tôi chính là một tên khốn nạn thật sự.

Khi tôi trở về phòng sau khi ăn nhẹ nửa đêm với Ellen, tôi phát hiện có người trong phòng. Tôi nghĩ đó là nhân viên. Vì nhân viên ký túc xá dọn dẹp phòng của học viên Lớp Royal.

Nhưng họ thường dọn dẹp phòng vào buổi sáng khi tôi có lớp học. Thật bất ngờ khi họ ở đây vào ban đêm như thế này.

Tôi không có thứ gì trong phòng mà không nên nhìn thấy. Tôi sắp xếp và nhớ danh sách học viên rồi hủy nó. Hầu gái mặc trang phục hầu gái có vẻ đi lang thang khắp phòng tôi, nhưng dường như không để ý đến tôi.

Tuy nhiên, khi tôi bước vào, nhân viên đã đến và đóng cửa thay tôi.

“.....?”

Gì cơ?

Thật kỳ lạ.

Người nhân viên nhìn tôi và nói ngắn gọn.

“Điện hạ.”

“Ị”

“Tôi là Sarkegaar.”

Tôi thậm chí còn không thể tưởng tượng được họ định truyền đạt thông điệp cho tôi bằng cách nào, nhưng có vẻ như họ thực sự sẽ đích thân mang nó đến tận tay tôi!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

 Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC
SĐT: 0901089550

Thanks For Reading